

jeg forsøger paa at smigre Dem; men saadan er det ikke ment. Jeg tror, De føler det selv, at De er bleven spærret inde i en selskabelig Verden, hvor De slet ikke hører hjemme, ja som er Deres sande, Deres oprindelige Natur bittert imod. Fornærmer jeg Dem ved at sige det?”

Jytte følte det, som om han rørte ved hendes Hjerte. Hun syntes, at hun for første Gang traf et Menneske, der forstod hende. Alligevel kunde hun ikke faa sig til ligefrem at indrømme, hvad han havde sagt. Hun nøjedes med at sige:

„Jeg forstaar, hvad De mener.“

De var naaet til Enden af Alleen, hvor der foran en halvrund Bænk stod et Bord med en Møllesten til Plade. Jytte blev paa en Gang saa mat og satte sig ned paa Bænken. Præsten tog Plads paa den anden Bænkeende, saa de havde Bordet imellem sig.

Jytte sad med Albuen paa Bordet og holdt Haanden under Kinden. Med den anden Haand fingrede hun ved en Bladplante, der stod midt paa den riflede Sten i en Majolikakumme. Præsten sad i foroverbøjet Stilling og hvilede Armene paa Knæene, mens han vendte og drejede sin Hat mellem de nervøst urolige Hænder.

„Frøken Abildgaard!“ sagde han. „Der er noget, jeg vil spørge Dem om. Jeg veed kun ikke, hvordan jeg skal faa det sagt paa en saadan Maade, at Svaret ikke bliver gjort Dem for vanskeligt. — De skal altsaa nu rejse, og jeg skal ikke længer have den Glæde at se Dem her og tale med Dem — „skænde“ paa Dem, som De plejer at sige. Jeg vil nu vel ogsaa i den nærmeste